

דירת האונס

בית המישפט המחוזי והעליון. קריב מכיש גירסה זו, ומסר גירסה להסברת העובדות. שבו בוצע האונס, לפי גירסת הפרוצה, שנתקבלה על ידי עורכי הדין מאיר זיו עומד בחדר דירתו של שמואל קריב.

מכונת מדגם חיפושית פולקסוואגן (לי יש מסוג קונסטסה 900).
כמו כן מסרה מיספר-רכב שלא היה זהה עם מיספר הרכב שלי, ובחקירה הוברר ש-רכב הגושא מיספר זה שייך לאשה בחולון שאין אני מכיר אותה, ושבתאור יום ריכבה לא נגנב. המתלוננת הרכיבה בזמנו קלס-תרון, וכן הצביעה על אדם המצולם כאל-בום העבריינים. המישטרה לא איתרה אותו, והוא לא נחקר (שמו דוד מכלוף סוויסה מרמת-גן, בעל הרשעות בענייני מוסר). היא הגדילה לעשות כאשר טענה שנקשרה לעץ בבית-קברות, שם נאנסה ונשדדה לדבריה, אך בביקור שערכו אחי ועורכי-הדין במקום, הסתבר שלא קיים שם שום עץ.
היא טענה שדברתי איתה באידיש ובי-אנגלית והיא ענתה, אבל כשנתבקשה לומר בבית-המישפט מישפט באידיש, גימגמה שלוש מילים בקישי ובשתיים טענה. כשי-נאמר לה לומר זאת באנגלית, טענה שהיא לא מדברת אנגלית בכלל. כך התנהל ה-מישפט. כשבניתיים הייתי בכלל כפר-יונה עד לסיום ההליכים נגדי. תמו העדברי ות-סתירות מהותיות נתגלו גם בדברי השוטרים, והיה צורך לערוך את סיכומי התביעה וההגנה. התובע סיכם את דבריו, ועורכי-הדין שלי גמר לסכם רק מיקרה אחד. בגלל החומר המישפטי הרב ביקש ה-פרקליט מבית-המישפט דחייה למועד אחר, כדי להשלים את טיעוני. בית-המישפט לא נענה לבקשתו, וקבע בריבמקום את מועד הכרעת הדין כעבור עשרה ימים.
דבר זה לא מצא חן בעיני, ובשיחה עם עורכי-הדין שלי הוא הרגיע אותי ואמר שאם בתיק חמור כלי-כך מפסיקים את סי-כומיו באמצע, הרי שהשופטים נוכחו במה-לך המישפט שאני לא אשם. למרות הכל דאגתי, כי היתה לי הרגשה לא טובה. כעבור עשרה ימים, ב-20 ביוני 1977 עליתי לבית-המישפט. השופט * קרא את

* בנימין כהן.

עובד קשה עבור כספי, ואין לי מישרדי סעד פרטי, כך שאם היא לא הוזמנה על-ידי - הבעייה כולה שלה, וביקשתי ממנה שתעזוב את הדירה.
פיתאום היא שינתה את הסאקטיקה, הח-לה ללסוף ולגפף אותי ואמרה לי שאני מוצא חן בעיניה בגלל אופיי ועקרונותי, לכן היא רוצה לשכב אתי ואינה רוצה ת-לום.

לומר את האמת: עוד במשך השיחה שבה סיפרה לי על מעלותיה, ומה שהיא מסוגלת לעשות במיטה, התגריתי, ואם לצרף את העובדה שחודש ימים הייתי ב-סיני ולא ראיתי בחורה, הסכמתי די מהר, וכן הגענו למיטה.
התפשטנו והתחלנו לעשות אהבה, כש-פיתאום נשמעו דפיקות וצלצולים בדלת. בתחילה לא רציתי לענות, אך כיוון שזה המשיך ניגשתי לדלת, וראיתי דרך העי-נית את חברי. הוא ראה שאני מציע עליו ולא פותח את הדלת, לכן הבינ שאני עם בחורה בדירה, חרץ לי לשון הסתלק.
חרתי למיטה, ושכבתי עם הפרוצה. הגעתי לאורגומה הנרגעתי מעט. שכבנו במיטה ועישנו סיגריה, ולאחר-מכן קמנו, התלבטנו והסתדרנו. היא ניגשה לשירותים הסתלקה, וכשהיינו מוכנים לבלושים אמר-דה לי: "עכשיו אתה שכבת אתי והזרע שלך נמצא בתוכי, אם לא תשלם לי 500 לירות כאתנן, אני אקרע את בגדי ואתלונן נגדך במשטרה שאנסת אותי".

השוטרים לא האמינו

דיהמתי. לא ידעתי מה לעשות, ואו-ניסיתי להסביר לה שיש בידי רק 90 לירות. ביקשתי ממנה להמתין בדירה ולש-תות כוס קפה, ואני אסע בינתיים להשיג כסף. תכננתי בדרך זו להזעיק מישטרה. היא לא הסכימה, ודרשה את הכסף מייד. ניסיתי לבקשה שתקבל ממני צ'ק אישי אך היא לא הסכימה ודרשה מזו-נים, ומייד. אמרתי לה שאין לי כסף, והיא התחילה לתקוף אותי. ניסיתי לעצור בעדה, והיא נשכה אותי בחזה. הרגשתי שאני יוצא מדעת, כי פיסת-ברש מהחזה ממש נתלשה לי. הכיתי אותה מכות נאמ-נות, וניסיתי לקשור אותה כדי להחזיקה בדרך זו בדירה ולהזעיק מישטרה, אך לא הצלחתי.

הייתי במצב עדין מאד, שכני בבניין ידעו על עברי, וראו את הדרך שבה הלכתי לעי שוק. לכן התביישתי לפנות את אחד מהם. סוף כל סוף זאת היתה פרוצה, ואם שכנים היו מבחינים בכך, הייתי זורס במחיידי את התדמית שבניתי לעצמי.
ניסיתי לעשות כל שביכולתי כדי להת-גבר עליה, ולא הצלחתי. היא נלחמה כפנ-תרה, וניצלה את עובדת היותה אשה, עובדה שגרמה לכך שהשתדלתי לא לגרום לה נזקים גופניים חמורים למרות שהכיתי אותה, כי הגיע לה.

אחרי אותו מאבק זרקתי אותה מהדירה, ויצאתי אחריה. ירחתי למשנתי והתכוונתי לבסוע למישטרה, אך היא ניגשה אלי ו-אמרה לי: "תחשוב טוב מה כדאי לך, לשלם או לשבת בכלא". אמרתי לה שתלך לעזאזל, ונסעתי לתחנת המישטרה. בדרכי ראיתי ניידת. עצרתי מאחורי הניידת וני-גשתי לשוטרי. אמרתי לו שרקה לי מקרה מזוה, ואו הוא שאל אותי מה מספר הרכב שלי. כשאמרתי לו, הוא ביקש ממני לעלות לניידת ולהזעיק תגבורת. הבנתי שאחתה פרוצה הגיעה למישטרה לפני, ושאני שקוע בצרה עד ראשי.

הגיעה עוד ניידת לתגבורת, ואו הגענו לתחנת המישטרה. תורו לי לפשוט את מבנסי ובדקו את אבראימי שלי. בדקו כמה כסף יש על גופי וראו סך של 90 ל"י בלבד, ואו החל אחד החוקרים* להכות אותי ולהאשים אותה באונס. הוא צווח עלי שאני סוטה-מימן, וכשניסיתי לענות לו היכה אותי נמרצות. הוא עמד מאחורי הכיסא שעליו ישבתי, וחוקר אחר ממול גבה מני עדות. לא יכולתי לשוחח עם החוקר שגבה את עדותי, כי אותו אחד שעמד מאחורי היכה אותי ללא הרף כשהוא ר-הומן מכה אותי בכינויי-גנאי, מחרף כל מגדף בכל פה, ובכל פעם שניסיתי לדבר אליו ולהסביר את עצמי גבר כעסו, כי דברי היו הכחשה להאשמותיו. בצורה זו פתרתי איכשהו אינו גירסה, ואו זרכנסתי לתא המעצר.

אחרי זמני-מה נלקחתי מהמעצר, ושאלו אותי אם אני מוכן שיחפשו בדירתי, הסי-כמתי ונסענו לדירתי, שם נערכ חיפוש. לפי גירסת הפרוצה, היא נכבלה על-ידי

* סמל רפי שמש ממישטרת רמת-גן.
** זקלין רובינשטיין ויפה עזרא.
*** עורכי-דין מאיר זיו.

באזיקים ולקחתי מארנקה 300 לירות ור-תעודת-זהות. בדירתי נערך חיפוש יסודי, ולא נמצאו אזיקים וכן לא נמצא הכסף או תעודת-הזהות. נערך חיפוש גם בחצר הבית ובמכונית, אך גם חיפוש זה העלה חרס. החזרתי למישטרה, ושם נודע לי מהו תוכן תלונתה של הפרוצה.

בחזרה לבית המעצר

טענתה, הבאתי אותה לביתי ור-הסכמנו על מחיר של 500 לירות. כשי-תגנבה אני הפלתי אותה לאמבטיה מלאה מים ושם תקפתי אותה, חנקתי אותה ור-כבלתי אותה באזיקים. היא גם הזכירה בעדותה שבחוף תל-ברוך סיפרתי לה על בחורה אחרת, והוסיפה שבזמן שהייתה כבר לה למיטה עם האזיקים בידיים וחוט מנורת-הלילה קשור לרגליים צילצלו בדלת ואני ניגשתי לראות. לטענתה היא צעקה ונאב-קה כשתקפתי אותה, אך כשדפקו בדלת לא צעקה לעזרה. מזוהר גם שאף אחד משכני בבניין לא שמע צעקות ולא הבחין בתופעה הריגת, למרות שהשעה היתה שעת מנוחת-הצהריים.

מלבד זאת, בעדותה בבית-המישפט טע-נה, שבזמן שקיימתי איתה גמע מיני התר-תי את כבליה והיא היתה חופשיה. פרט נוסף היה גירסתה שדלת חדרה-שינה הי-פונה למרפסת היתה פתוחה. אבל לא עלה על דעתה לנצל את ההזדמנות הרבות למלט את נפשה, למרות שטענה שהיא חששה לחייה. גם אחרי שיצאה מהדירה לא הזעיקה את השכנים או אנשים ברחוב לע-צור אותה, אלא הלכה לטלפון ציבורי והזמינה ממנו מישטרה.

בבית-המישפט סיפרה שהכרחתי אותה לשים את אבר-מיני בפיה. כשנשאלה מדוע לא מסרה זאת במישטרה, ענתה שהתביישה. אך את עובדת היותה פרוצה לא התביישה לספר, ואת המישגל המיני לכל פרטיו לא התביישה לתאר.

באותו ערב שבו נעצרתי החזרתי, כא-מר, לתא המעצר. שוב חזרתי לגיא הריי-קבון. לא האמנתי שאייסעם בחיי אניע שנית למקום כזה, והנה באה המציאות המרה וטפחה על פני. אך האמנתי שהי-אמת תצא לאור, ואו ישחררו אותי. הייתי מוכה וחבול עקב החקירה של אותו סאי-דיסט המכונה חוקר, וכנראה איבדתי את הכרתי. הוציאו אותי החוצה, ואחד החוקר רימ* טיפל בי.

כשפקחתי את עיני ראיתי לידי את חב-רי, זה שדפק בדלת הדירה בזמן שי-שכמתי עם הפרוצה, כשראיתי אותו, פרצ-תי בכבי. הוא השתדל להרגיע אותי ושאל מה קרה, ואו ישבתי איתו ועם החוקר וסיפרתי להם את הסיפור כפי שבאמת התרחש. החוקר, ששמע זאת, אמר לחברי שאם הוא היה בנעלי ייתכן שהיה רוצח אותה. אותו חוקר אמר לחברי, שהוא ימ-ליץ שגם אני וגם הפרוצה נעבור בדקיה בפוליגראף, והוא היה משוכנע שחפותי תוכה. כמו-כן, באחת הפעמים הוא ערך פגישה ביני לביתה, ובאותה שיחה היא סתרה את עדותה. כשראיתי שהיא מס-תכבת בדבריה, מסרה שמתי של עוד שתי פרוצות שלדבריה אני אנסתי ושדדתי אותן.

בינתיים הוארך מעצרי על-ידי שופט בחמישה-עשר יום נוספים, וניסו לחקור אותי על שתי הפרוצות הנוספות שהזו-כרו*. שוב הועברה החקירה לידי החוקר שהיכה אותי בעבר והוא מדי פעם היה מכה אותי מכות רצח, ודורש ממני להודות כי אשמה. מובן שלא הודיתי, למרות הלחץ, כי לא היה לי מושג על המיקרים הללו. אבי שלח עורכי-דין עבורי, וזלה הגיש ערר על המעצר**. באותו ערר טען בא-כוח המישטרה שהחקירה מסועפת, וש-המישטרה מבקשת את המשך מעצרי כדי שאעמוד לבדיקה בפוליגראף ולצורך הסתכ-לות פסיכיאטרית. נלקחתי לפסיכיאטר ממ-שלת, והוא ערך את הבדיקה. כל משך שיחתנו לא עלה על חמש דקות, וגם זאת כששוטר יושב לצדי ואני כבול אליו בידי. למכות-האמת לא נלקחתי, ועד היום אין אני מבין מדוע.

בתום המשיה-עשר ימי מעצר ביקש בא-כוח המישטרה עוד עשרה ימים, באומרו לישפוט שיש נגדי עוד שתי מתלוננות. השופט הסתכל בתיק החקירה ושאל היכן המתלוננות, התשובה היתה שהן עדיין לא

המתלוננו. למרות זאת קיבלה המישטרה את עשרת הימים שביקשה, והובאתי למיסדר-זיהוי.

מיסדר הזיהוי היה לקוי *

רשתי באותו מעמד את נוכחותו של עורכי-דיני ודרשתי להתגלת, להתי-רחץ ולהחליף בגדים. כל זה לא ניתן לי, ואו לא הסכמתי לעמוד למיסדר-זיהוי. לכן נגררתי בכוח למיסדר-זיהוי מאולתר, כשאני לא-מגולח, פרוע, מוכה ומסונף, אחרי חמישה-עשר ימי מעצר ללא מק-לחת, וכשמכנסי תלויים עלי בצורה מעו-ררת רחמים (כי לקחו ממני את החגורה עם השרוכים לא היו בנעלי, מקובל בבית ה-מעצר).

הוכנסתי לחדר והושבתי בין קבוצת בחורים, ומייד אחרי הוכנסה מתלוננת וזיהתה אותי. כל אחד ישאל איך זה ייתכן שלא עשיתי לה כלום והיא מצביעה עלי? ובכן, קודם כניסתי היא ייבנה בחדר סמוך שדלתו היתה פתוחה, ויכלה להשקיף על הנעשה בחדר השני. דבר נוסף היה קשור בהופעת. איש מהנוכחים בחדר לא גיראה כמוני, כולם היו מגולחים למשעי, נקיים, עם גזרות במכנסים ושרוכים בנעליים. כל המיסדר הוה נערך בסניגון: "חפש את יוצא הדופן", ואכן הוא נמצא.

ואתה מתלוננת (זקלין רובינשטיין) מס-רה במישטרה ארבע עדויות, ושהן סיפרה גירסתה שזנחה. בתחילה סיפרה שכובה עם החשוד מרצונה ואו הוא שלף סכין ושרד ממנה תכשיטים בערך של 7,000 ל"י. לאחר-מכן זיהתה את מלכתית התוקף כי

* מיסדר-זיהוי זה שעל אופיו עמדו בפורטרוט שופטי בית-המישפט העליון, היה העילה לזיכויו של קריב מאישום זה והתפחתת עונשו.